

Ποιος φοβάται την αξιολόγηση;

Σκοπός της είναι η προαγωγή των ικανών και των αρίστων. Όχι μόνο στη δημόσια διοίκηση αλλά και στην πολιτική σκηνή

Σε έναν σαρκαστικό του στοχασμό, ο Μάνος Χατζιδάκις με την οξύνοια που τον διέκρινε είχε πει ότι «εφόσον ο Έλλαδα δεν πεθαίνει ποτέ, πάει να πει πως και ποτέ δεν θα αναστθεί». Ομολογουμένως, για να «αναστθεί» η χώρα και να βγει πρωτίστως από την κοινωνικοπολιτική της αβελτηρία, πρέπει να απαλειφθούν από το DNA της κοινωνίας αναχρονιστικές αντιλήψεις που αποτελούν τροχοπέδη στην εξέλιξη της. Στην περίοδο της κρίσης που διανύουμε, το παλιό και αποσαθρωμένο σύστημα προασπιστής της επικράτησης της μετριότητας αντιμάχεται το όποιο εγχείρημα να «ξεχωρίσει πάντα από το σιτάρι». Και για να επικρατήσουν οι άξιοι, χρειάζεται αξιολόγηση.

Αναγιγνώσκοντας το περιεχόμενο της ανακοίνωσης της ΑΔΕΔΥ εναντίον της διαδικασίας αξιολόγησης που πρωθεί το υπουργείο Διοικητικής Μεταρρύθμισης, παραφράζω την εξής αναφορά: «Δεν συμμετέχουμε, δεν συνεργούμε, δεν πρωθούμε καμμία διαδικασία που σχετίζεται με αυτή την αξιολόγηση που έχει στόχο την «ανθρωποφαγία», τις διαθεσιμότητες και τις απολύσεις». Άλλες αιτιάσεις των συνδικαλιστών είναι ότι με

γράφει η
Ερη Τσάκωνα

■ ■ ■ **Κάθε «ανάσταση» προϋποθέτει έναν «θάνατο». Ας αλλάξουμε όλα εκείνα τα χαρακτηριστικά που μας έφεραν εδώ που είμαστε σήμερα**

την αξιολόγηση καταργούνται οι αρχές της διαφάνειας και της αξιοκρατίας.

Η ενλόγω λαϊκιστική «φλυαρία» αππειτάνε τον κουλτούρα μελών της κοινωνίας που αντιμετωπίζουν με ραθυμία την διάβιο εκπαίδευση και συνεπώς και την αυτοβελτίωση και την εξέλιξη. «Βολεύονται» από τη συντήρηση του καθεστώς της μετριότητας, γιατί και οι ίδιοι είναι μέτριοι ή ανεπαρκείς. Κάτω από τον πάγκο. Λόγου χάρη, γιατί εκλαμβάνεται ως καταπάτητος της αρχής της αξιοκρατίας που αξιολόγηση των καθηγητών στους οποίους εμπιστεύμαστε τα παιδιά μας; Σύμφωνα

με στοιχεία περιφερειακής έρευνας του 2008, το 10% των καθηγητών αντιμετωπίζει ψυχιατρικά προβλήματα. Εννοείται ότι εξακολουθούν να διδάσκουν, γιατί η διαδικασία αξιολόγησης παρεμποδίζεται συστηματικά από την ΟΛΜΕ.

Επίσης, πως νοείται η έννοια της «ανθρωποφαγίας» ως απότοκο της αξιολόγησης; Προσωπικά, ως «ανθρωποφαγία» εκλαμβάνω το ισχύον σύστημα, που τιμωρεί τον άξιο κρατικό λειτουργό, εκείνον που επειδή έχει παιδεία, είναι σε όλα συνεπής, καταρτισμένος, υπεύθυνος, με μια λέξη άριστος. Εντούτοις, δεν προάγεται σε προϊστάμενο γιατί αυτή η θέση δίνεται συχνά σε κάποιον ανεπαρκή που έχει ωστόσο το «προνόμιο» να είναι ενταγμένος στις κομματικές συντεχνίες ή να ενδίδει στο πελατειακό σύστημα. Εκείνος είναι ο ίδιος συμπολίτης μας που επίσης δεν συμμορφώνεται σε νόμους, καθώς έχει εντρυφήσει στην ασυδοσία σε όλες τις εκφάνσεις του δημόσιου και ιδιωτικού του βίου.

Συνοψίζοντας, σκοπός μιας γενικότερης αξιολόγησης είναι η προαγωγή των ικανών και των αρίστων. Όχι μόνο στη δημόσια διοίκηση αλλά και στην πολιτική σκηνή. Κάνοντας την αρχή από το πρώτο, φθάνεις στο δεύτερο. Και επειδή οι μεγάλες «μεταρρυθμίσεις» επιτυγχάνονται πάντα εκ των έσω, η ελληνική κοινωνία να γίνει η ίδια κοινωνός της αξιολόγησης, αποβάλλοντας μόνι μη της παρασιτικά στοιχεία. Κάθε «ανάσταση» προϋποθέτει έναν «θάνατο». Ας αλλάξουμε όλα εκείνα τα χαρακτηριστικά που μας έφεραν εδώ που είμαστε σήμερα.